

## Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cascina Tre Pini s.s.

Strona pozwana: Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Regione Lombardia, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Consorzio Parco Lombardo della Valle del Ticino, Comune di Somma Lombardo

## Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Consiglio di Stato – Wykładnia art. 9 i 10 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, s. 7) – Tereny mające znaczenie dla Wspólnoty (TZW) – Zmiana statusu TZW w razie wystąpienia zjawisk zanieczyszczenia lub pogorszenia stanu środowiska – Ustawodawstwo krajowe, które nie przewiduje możliwości żądania takiej zmiany przez osoby zainteresowane – Przyznanie właściwym władzom krajowym uprawnień dyskrecjonalnych w zakresie wszczęcia z urzędu procedury zmiany statusu TZW – Brak okresowej oceny przesłanek zmiany statusu TZW – Brak obowiązku powiadomienia osób zainteresowanych o takiej procedurze

## Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 1, art. 9 i art. 11 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, zmienionej Aktem dotyczącym warunków przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, iż właściwe władze państw członkowskich są zobowiązane do zaproponowania Komisji Europejskiej zdeklasowania terenu wpisanego do wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, jeżeli do władz tych wpłynął wniosek właściciela nieruchomości położonej na tym terenie, w którym powołuje się on na pogorszenie stanu środowiska tego terenu, pod warunkiem że wniosek ten jest oparty na okoliczności, iż pomimo poszanowania przepisów art. 6 ust. 2–4 tej dyrektywy w jej wersji zmienionej teren ten w sposób definitywny nie może już przyczynić się do ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory lub utworzenia sieci Natura 2000.
- 2) Artykuł 4 ust. 1, art. 9 i art. 11 dyrektywy 92/43, zmienionej Aktem dotyczącym warunków przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przyznaje uprawnienie do proponowania dostosowania wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty jedynie jednostkom samorządu terytorialnego, a nie przyznaje go – przynajmniej posiłkowo na wypadek bezczynności tych jednostek – państwu, pod warunkiem że ten przydział kompetencji gwarantuje prawidłowe stosowanie przepisów wspomnianej dyrektywy.

<sup>(1)</sup> Dz.U. C 258 z 25.8.2012.

**Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Hi Hotel HCF SARL przeciwko Uwemu Spoeringowi**

(Sprawa C-387/12) <sup>(1)</sup>

**(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja krajowa w sprawach, których przedmiotem jest czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego albo roszczenia wynikające z takiego czynu — Czyn popełniony w pierwszym państwie członkowskim polegający na udziale w popełnieniu czynu niedozwolonego, popełnionego na terytorium drugiego państwa członkowskiego — Określenie miejsca, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę)**

(2014/C 159/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

**Strony w postępowaniu głównym**

Strona skarżąca: Hi Hotel HCF SARL

Strona pozwana: Uwe Spoering

**Przedmiot**

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Bundesgerichtshof – Wykładnia art. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) – Jurysdykcja międzynarodowa w sprawach, których przedmiotem jest czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego albo roszczenia wynikające z takiego czynu – Czyn popełniony w pierwszym państwie członkowskim polegający na pomocnictwie w popełnieniu czynu niedozwolonego, popełnionego na terytorium drugiego państwa członkowskiego – Określenie miejsca, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę

**Sentencja**

Artykuł 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, iż w przypadku gdy kilku domniemanych sprawców spowodowało podnoszoną szkodę w zakresie majątkowych praw autorskich chronionych w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma sąd, przed którym zawisł spór, przepis ten nie umożliwia ustalenia – ze względu na miejsce wystąpienia zdarzenia powodującego powstanie szkody – jurysdykcji sądu, na którego obszarze właściwości pozwany przed tym sądem sprawca nie działał, lecz umożliwia ustalenie jurysdykcji tego sądu ze względu na miejsce materializacji szkody, pod warunkiem że podnoszona szkoda może się zmaterializować na obszarze właściwości sądu, przed którym zawisł spór. W tej ostatniej sytuacji sąd ten jest właściwy jedynie do rozpoznania powództwa dotyczącego szkody wyrządzonej na terytorium państwa członkowskiego, w którym sąd ten ma swoją siedzibę.

<sup>(1)</sup> Dz.U. C 343 z 10.11.2012.

---

**Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii**

(Sprawa C-428/12) <sup>(1)</sup>

**(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 34 TFUE i 36 TFUE — Środki o skutku równoważnym do ograniczeń ilościowych w przywozie — Dodatkowy prywatny przewóz towarów — Pierwszy pojazd floty przedsiębiorstwa — Zasady uzyskania zezwolenia na przewóz drogowy — Bezpieczeństwo drogowe i ochrona środowiska)**

(2014/C 159/06)

Język postępowania: hiszpański

**Strony**

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Galindo Martin i G. Wilms, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: J. García-Valdecasas Dorrego i Centeno Huerta, pełnomocnicy)

**Przedmiot**

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Naruszenie art. 34 i 36 TFUE – Udzielanie zezwoleń na pojazdy silnikowe – Przepisy krajowe wymagające do celów uzyskania „zezwolenia na dodatkowy prywatny przewóz towarów”, by pierwszy pojazd ciężarowy floty był zarejestrowany po raz pierwszy nie wcześniej, niż przed pięcioma miesiącami.

**Sentencja**

1) Ustanawiając w art. 31 rozporządzeniu FOM/734/2007 z dnia 20 marca 2007 r. w sprawie ustanowienia przepisów wykonawczych do rozporządzenia wykonawczego do ustawy o organizacji transportu lądowego w zakresie zezwoleń na przewóz drogowy towarów warunek dotyczący pojazdów o dopuszczalnej maksymalnej masie powyżej 3,5 t polegający na tym, że do celów uzyskania zezwolenia na dodatkowy prywatny przewóz towarów pierwszy pojazd floty przedsiębiorstwa nie może mieć więcej niż pięć miesięcy od chwili zarejestrowania po raz pierwszy Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 34 TFUE.